



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 295

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 6 mai 2010

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 229 din 9 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 404 ¹ și art. 581 alin. 3 din Codul de procedură civilă	2-3	Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 80—88 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară	8-10
Decizia nr. 238 din 9 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 din Codul de procedură civilă	3-4	Decizia nr. 299 din 23 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (1) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism	11-12
Decizia nr. 263 din 16 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 343 ¹ alin. 1 și ale art. 343 ³ din Codul de procedură civilă	5-6	Decizia nr. 314 din 23 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) raportat la art. 8 lit. d) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism	12-13
Decizia nr. 292 din 18 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (5) din Legea nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare	6-8	Decizia nr. 352 din 25 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale	14-15
Decizia nr. 296 din 23 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300 din Codul de procedură penală, art. 215 alin. 5 raportat la art. 146 din Codul penal, art. 13 alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind		Decizia nr. 368 din 25 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 229

din 9 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 404¹ și art. 581 alin. 3 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 404¹ și art. 581 alin. 3 din Codul de procedură civilă, texte de lege care au următorul conținut:

— Art. 404¹: „În toate cazurile în care se desființează titlul executoriu sau însăși executarea silită, cel interesat are dreptul la întoarcerea executării, prin restabilirea situației anterioare acesteia.

Bunurile asupra cărora s-a făcut executarea se vor restitui celui îndreptățit.

În cazul în care executarea silită s-a făcut prin vânzarea unor bunuri mobile, întoarcerea executării se va face prin restituirea de către creditor a sumei rezultate din vânzare, actualizată în funcție de rata inflației, cu excepția situației când își găsește aplicare art. 449.”;

— Art. 581 alin. 3: „Ordonanța va putea fi dată și fără citarea părților și chiar atunci când există judecată asupra fondului. Judecata se face de urgență și cu precădere. Pronunțarea se poate amâna cu cel mult 24 de ore, iar motivarea ordonanței se face în cel mult 48 de ore de la pronunțare.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21, art. 24 și art. 44 din Constituție, precum și art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 1 din Primul Protocol adițional la convenție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, prin Decizia nr. 558 din 16 decembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 25 ianuarie 2005, a reținut că dispozițiile art. 404¹ din Codul de procedură civilă se referă exclusiv la cazurile în care a fost desființat titlul executoriu sau însăși executarea silită. Desființarea acestor acte putea fi dispusă numai de instanța judecătorească, în urma examinării temeiniciei și legalității lor. La soluționarea cererii de întoarcere a executării, de asemenea, numai instanțele judecătorești sunt competente să stabilească dacă cel care o solicită este sau nu îndreptățit să obțină restituirea bunului ori a valorii luate prin executarea silită. În această privință, art. 404¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă prevede că „Bunurile asupra cărora s-a făcut executarea se vor restitui celui îndreptățit”. Creditorul are dreptul neîngrădit de a cere în justiție valorificarea creanțelor sale și, la nevoie, executarea silită a acestora, iar debitorul și orice altă persoană interesată au dreptul să conteste, tot în justiție, titlul executoriu și executarea silită însăși.

De altfel, în jurisprudența sa, prin Decizia nr. 227 din 18 mai 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 482 din 28 mai 2004, Curtea a reținut că procedura contestației la

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 404¹ și art. 581 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Sinica Tiptiș și Neculai Tiptiș în Dosarul nr. 7.699/231/2009 al Judecătoriei Focșani.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența constantă a Curții în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 13 august 2009, pronunțată în Dosarul nr. 7.699/231/2009, **Judecătoria Focșani a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 404¹ și ale art. 581 alin. 3 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Sinica Tiptiș și Neculai Tiptiș.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii arată că dispozițiile art. 404¹ din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale în raport cu prevederile art. 44 din Constituție și art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece prin acest text „se permite restabilirea situației anterioare, chiar și în ipoteza în care cel executat nu poate justifica niciun titlu de proprietate asupra bunului din care a fost evacuat, spre deosebire de titularul dreptului de proprietate”. De asemenea, consideră autorul excepției, „dispozițiile art. 581 alin. 3 din Codul de procedură civilă care permit instanței necitarea părților încalcă dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil, prevăzute de art. 21 alin. (3) și art. 24 din Constituție, precum și de art. 6 paragraful 1 din convenție”.

Judecătoria Focșani apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

executare asigură garanții suficiente pentru protecția dreptului de proprietate al tuturor părților implicate în proces, prin însuși faptul că le oferă posibilitatea de a contesta executarea, de a solicita suspendarea acesteia, iar, în cazul admiterii contestației și desființării titlului executoriu sau a înșeși executării silită, persoanele interesate au dreptul la întoarcerea executării prin restabilirea situației anterioare acesteia.

De asemenea, Curtea reține că s-a pronunțat în numeroase cazuri și asupra constituționalității dispozițiilor art. 581 din Codul de procedură civilă, raportate la prevederile art. 24 din Constituție și la cele ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. De exemplu, prin Decizia nr. 1.235 din 20 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 119 din 14 februarie 2008, s-a reținut că prin procedura de urgență instituită de art. 581 din Codul de procedură civilă nu numai că nu se aduce vreo îngrădire dreptului persoanei la apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime, ci dimpotrivă, se creează posibilitatea pentru cel vătămat într-un drept legitim de a se adresa justiției în cazuri grabnice, pentru păstrarea unui drept care s-ar păgubi prin întârziere, pentru prevenirea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara, precum și pentru

înlăturarea piedicilor ce s-ar ivi cu prilejul unei executări. Totodată, posibilitatea atacării cu recurs a ordonanței președințiale sau a contestării executării acesteia, posibilitate prevăzută de art. 582 din Codul de procedură civilă, constituie un argument în plus în favoarea deplinei respectări a dreptului la apărare.

Curtea reține că legiuitorul poate institui reguli speciale de procedură — cum este aceea că ordonanța va putea fi dată și fără citarea părților — în considerarea unor situații deosebite. Astfel, specificul ordonanței președințiale este dat de faptul că măsurile luate pe această cale presupun urgența, sunt vremelnice, iar instanța de judecată nu poate să judece fondul dreptului. Prin urmare, Curtea constată că este pe deplin justificată soluția legislativă privind posibilitatea judecării ordonanței președințiale și fără citarea părților, dispozițiile art. 581 alin. 3 din Codul de procedură civilă fiind constituționale.

Întrucât nu au apărut împrejurări noi, care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie, soluția adoptată în precedent, precum și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 404¹ și art. 581 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Sinica Tiptiș și Neculai Tiptiș în Dosarul nr. 7.699/231/2009 al Judecătoriei Focșani.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 238

din 9 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Petrică Adrian Bădeliță în Dosarul nr. 12.887/302/2008 al Judecătoriei Sectorului 5 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 12 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 12.887/302/2008, **Judecătoria Sectorului 5 București a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 399 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Petrică Adrian Bădeliță.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul consideră că prevederile legale criticate aduc atingere principiului constituțional privind accesul liber la justiție, precum și art. 53 din Constituție referitor la restrângerea unor drepturi sau a unor libertăți. Astfel, partea care dorește să invoce apărări de fond împotriva titlului executoriu în cadrul procedurii contestației la executare are această posibilitate numai în măsura în care legea nu prevede în acest scop o altă cale de atac. Or, „în condițiile consacratei legale a unei căi administrative de soluționare a litigiilor privind fondul unui titlu executoriu, nu se mai permite accesul la justiție, în sensul că o autoritate judecătorească nu are posibilitatea să pronunțe o hotărâre cu privire la legalitatea celor cuprinse pe fond în acest titlu executoriu”.

Judecătoria Sectorului 5 București apreciază că procedura contestației la executare este destinată să înlăture neregulile constatate cu prilejul urmăririi silită sau să expliciteze titlul executoriu ce urmează a fi executat. În cadrul soluționării contestației, instanța nu poate examina împrejurări care vizează fondul cauzei și care sunt de natură să repună în discuție acte care emană de la organe cu activitate jurisdicțională în fața cărora au avut loc dezbateri contradictorii, prilej cu care părțile au invocat apărărilor de fond necesare.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Petrică Adrian Bădeliță în Dosarul nr. 12.887/302/2008 al Judecătoriei Sectorului 5 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 399 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut: „*Împotriva executării silită, precum și împotriva oricărui act de executare se poate face contestație de către cei interesați sau vătămăți prin executare. De asemenea, dacă nu s-a utilizat procedura prevăzută de art. 281¹, se poate face contestație și în cazul în care sunt necesare lămuriri cu privire la înțelesul, întinderea sau aplicarea titlului executoriu, precum și în cazul în care organul de executare refuză să înceapă executarea silită ori să îndeplinească un act de executare în condițiile prevăzute de lege.*

Nerespectarea dispozițiilor privitoare la executarea silită însăși sau la efectuarea oricărui act de executare atrage sancțiunea anulării actului nelegal.

De asemenea, după ce a început executarea silită, cei interesați sau vătămăți pot cere, pe calea contestației la executare, și anularea încheierii prin care s-a dispus investirea cu formula executorie, dată fără îndeplinirea condițiilor legale.

În cazul în care executarea silită se face în temeiul unui titlu executoriu care nu este emis de o instanță judecătorească, se pot invoca în contestația la executare apărări de fond împotriva titlului executoriu, dacă legea nu prevede în acest scop o altă cale de atac.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 și 53.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra criticii având ca obiect dispozițiile art. 399 din Codul de procedură civilă s-a pronunțat în mai multe rânduri, de exemplu prin Decizia nr. 249 din 12 iunie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 542 din 29 iulie 2003, sau prin Decizia nr. 984 din 6 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 4 decembrie 2007, respingând excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

Curtea a reținut că, „în esență, contestația la executare este destinată să înlăture neregularitățile comise cu prilejul urmăririi silită sau să expliciteze titlul executoriu ce urmează a fi valorificat. În cadrul soluționării contestației, instanța nu poate examina împrejurări care vizează fondul cauzei și care sunt de natură să repună în discuție hotărâri care emană de la organe cu activitate jurisdicțională, în fața cărora au avut loc dezbateri contradictorii, părțile având posibilitatea, cu acel prilej, de a invoca apărărilor de fond necesare. O soluție contrară, sub acest aspect, ar nesocoti principiul autorității de lucru judecat, ceea ce este inadmisibil”.

Atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, neintervenind elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții.

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 263

din 16 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 343¹ alin. 1 și ale art. 343³ din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 343¹ alin. 1 și ale art. 343³ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Dafora” — S.A. din Mediaș în Dosarul nr. 2/2009 al Curții de Arbitraj Comercial de pe lângă Camera de Comerț și Industrie Prahova.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 15 septembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2/2009, **Curtea de Arbitraj Comercial de pe lângă Camera de Comerț și Industrie Prahova a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 343¹ alin. 1 și art. 343³ din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Dafora” — S.A. din Mediaș.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată că dispozițiile criticate încalcă prevederile constituționale referitoare la liberul acces la justiție și dreptul la apărare și la un proces echitabil, întrucât consacră competența exclusivă a tribunalului arbitral în soluționarea litigiilor de natură contractuală. Sub rezerva validării sale, „convenția arbitrală are un efect negativ cu privire la competența instanțelor judecătorești de drept comun, pe care o exclude cu desăvârșire”.

Curtea de Arbitraj Comercial de pe lângă Camera de Comerț și Industrie Prahova consideră neîntemeiată excepția de neconstituționalitate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 343¹ alin. 1 și ale art. 343³ din Codul de procedură civilă, texte de lege care au următorul conținut:

— Art. 343¹ alin. 1: „*Prin clauza compromisorie părțile convin ca litigiile ce se vor naște din contractul în care este inserată sau în legătură cu acesta să fie soluționate pe calea arbitrajului, arătându-se numele arbitrilor sau modalitatea de numire a lor.*”;

— Art. 343³: „*Încheierea convenției arbitrale exclude, pentru litigiul care face obiectul ei, competența instanțelor judecătorești.*

Tribunalul arbitral își verifică propria sa competență de a soluționa un litigiu și hotărăște în această privință printr-o încheiere care se poate desființa numai prin acțiunea în anulare introdusă împotriva hotărârii arbitrale, conform art. 364.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 și art. 24.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate în raport cu aceleași critici și aceleași texte din Constituție, Curtea respingând în mod constant excepțiile de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiate. În acest sens, poate fi amintită Decizia nr. 74 din 15 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 6 aprilie 2009, prin care Curtea a statuat că prevederile art. 343³ alin. 1 din Codul de procedură civilă nu exclud de la competența instanțelor judecătorești litigiile care fac obiectul unei convenții arbitrale. Cu acel prilej, Curtea a constatat că arbitrajul se organizează și se desfășoară potrivit convenției arbitrale încheiate între părți, fie sub forma unei clauze compromisorii înscrise în contractul principal, fie sub forma unei înțelegeri de sine stătătoare, denumită compromis, și prin urmare părțile au libertatea de a alege modalitatea de soluționare a litigiului. Litigiul dedus instanței de arbitraj comercial se finalizează printr-o hotărâre arbitrală, care însă, potrivit art. 364 din Codul de procedură civilă, poate fi desființată printr-o acțiune în anulare soluționată de către instanțele judecătorești competente. Ca atare, dispozițiile legale care reglementează arbitrajul nu contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție și nici celor cuprinse în art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

De altfel, asupra constituționalității prevederilor art. 340—368 din Codul de procedură civilă, Curtea s-a pronunțat într-o cauză în care criticile de neconstituționalitate vizau, între altele, și încălcarea art. 21 din Constituție. Astfel, prin Decizia nr. 8 din 9 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 73 din 31 ianuarie 2007, Curtea a reținut că „incidența dispozițiilor legale criticate este subsecventă

acordului de voință intervenit între părțile care au încheiat convenția arbitrală și care au optat pentru soluționarea litigiului de către un tribunal arbitral. Împrejurarea că autorul excepției a achiesat la soluționarea litigiului pe această cale, deși cunoștea sau ar fi trebuit să cunoască dispozițiile legale referitoare la judecarea litigiului de o asemenea instituție, precum și

consecințele juridice ale aplicării lor, nu îl îndreptățește să se prevaleze de necunoașterea legii și deci lipsește de temei critica reglementării în cauză”.

Aceste considerente reținute de Curte în decizia menționată sunt valabile și în argumentarea constituționalității prevederilor de lege criticate în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 343¹ alin. 1 și ale art. 343³ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Dafora” — S.A. din Mediaș în Dosarul nr. 2/2009 al Curții de Arbitraj Comercial de pe lângă Camera de Comerț și Industrie Prahova.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 292

din 18 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (5) din Legea nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (5) din Legea nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare, excepție ridicată din oficiu de Judecătoria Focșani în Dosarul nr. 7.307/231/2006 (nr. în format vechi 10.650/C/2006).

La apelul nominal răspunde partea Comisia județeană de aplicare a Legii nr. 18/1991 — Instituția Prefectului — județul

Vrancea, prin consilier juridic Rădușă Bornaz-Horea, cu delegație depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent învederează Curții că partea Comisia locală de aplicare a Legii nr. 18/1991 — Primăria Garoafa, județul Vrancea, a transmis la dosar un înscris prin care solicită judecarea în lipsă.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului părții prezente, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, având în vedere, în principal, necesitatea susținerii activității de cercetare în domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției, arătând, în acest sens, că terenurile despre care textul de lege criticat face vorbire aparțin statului, fiind, deci, inalienabile și insesizabile, și sunt date în administrarea unor stațiuni de cercetare, care, la rândul lor, fac parte din sistemul național de cercetare și dezvoltare a agriculturii, silviculturii și industriei alimentare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 18 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 7.307/231/2006 (nr. în format vechi 10.650/C/2006), **Judecătoria Focșani a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (5) din Legea nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată din oficiu de instanța de judecată într-o cauză având ca obiect fond funciar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate invocate din oficiu, Judecătoria Focșani susține că dispozițiile art. 31 alin. (5) din Legea nr. 45/2009 sunt discriminatorii, „deoarece creează un tratament diferențiat unei persoane juridice, respectiv în favoarea Stațiunii de Cercetare și Dezvoltare pentru Viticultură și Vinificație Odobești, aducându-se atingere principiului de restituire în natură a dreptului de proprietate.” Textul de lege are ca efect indisponibilizarea oricărui teren, „fără a se mai face distincție dacă desfășurarea activității acelei persoane juridice este indispensabilă, astfel încât această limitare nu are o justificare obiectivă și rezonabilă.”

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Principiul egalității, pretins încălcat, este pe deplin respectat, de vreme ce textul legal criticat este aplicabil deopotrivă tuturor cetățenilor care solicită reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor, fără nicio discriminare între aceștia pe criterii arbitrare. În plus, acest principiu poate fi invocat de o persoană juridică numai în măsura în care, datorită unui tratament juridic diferențiat promovată față de aceasta, regimul juridic s-ar răsfărca asupra cetățenilor, implicând inegalitatea lor în fața legii și a autorităților publice. În privința art. 44 alin. (2) din Constituție, se arată că dreptul de proprietate nu poate fi invocat atât timp cât persoana al cărei drept se pretinde a fi încălcat nu a devenit titular al dreptului de proprietate în condițiile legii, în acest sens pronunțându-se Curtea Constituțională prin Decizia nr. 127/1996.

Avocatul Poporului, în punctul său de vedere, apreciază că dispozițiile art. 31 alin. (5) din Legea nr. 45/2009 sunt constituționale. Acestea nu creează un tratament juridic favorabil unor persoane juridice și nici nu determină încălcarea dreptului de proprietate, ci dau expresie opțiunii legiuitorului, care este în drept să stabilească prin lege limitele și conținutul acestui drept.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 31 alin. (5) din Legea nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 200 din 30 martie 2009:

— Art. 31 alin. (5): „(5) *Terenurile date în administrarea instituțiilor publice, destinate activității de cercetare-dezvoltare, prevăzute în anexele la prezenta lege, nu pot face obiectul niciunei compensări ca rezultat al solicitărilor de reconstituire a dreptului de proprietate, exceptând terenurile prevăzute la art. 6 alin. (3).*”

Textele constituționale invocate sunt cele ale art. 16 — Egalitatea în drepturi și ale art. 44 alin. (2) potrivit cărora „*Proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta nu este întemeiată.

Dispozițiile art. 31 alin. (5) din Legea nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare dau expresie principiului consacrat de art. 136 alin. (4) din Constituție, potrivit căruia „*Bunurile proprietate publică sunt inalienabile*”, astfel că acestea nu pot face obiectul solicitărilor de reconstituire a dreptului de proprietate. Academia de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” este o instituție autonomă, de drept public, al cărei patrimoniu este format, potrivit art. 6 alin. (1) din Legea nr. 45/2009, din bunuri mobile și imobile — clădiri și terenuri —, dobândite cu titlu de proprietate și din donații, din bunuri mobile și imobile, proprietate publică sau privată a statului ori a unităților administrativ-teritoriale, atribuite în administrare sau în folosință, în condițiile legii și, respectiv, din alte bunuri mobile și imobile dobândite în condițiile legii. De asemenea, legea cuprinde dispoziții cu referire la modalitatea de revendicare a unor suprafețe de teren atribuite instituțiilor și unităților de cercetare din rezerva de stat, în aplicarea prevederilor Legii nr. 187/1945 pentru înfăptuirea reformei agrare — art. 6 alin. (2) —, precum și la modalitatea prin care se retrocedează Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” terenurile cu destinație agricolă, conform prevederilor Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente — art. 6 alin. (3).

Prin urmare, Curtea nu poate reține criticile de neconstituționalitate cu privire la încălcarea principiului egalității în drepturi și a principiului ocrotirii și garantării dreptului de proprietate privată. Textul de lege criticat nu reglementează vreun tratament juridic favorabil unei persoane juridice sau alta, așa cum se arată în motivarea excepției de neconstituționalitate, ci se aplică în mod unitar tuturor subiectelor de drept destinate ale acestei norme juridice. Dacă, însă, în practică se ivește o situație discriminatorie, ca urmare a interpretării și aplicării legii la circumstanțele specifice cauzei deduse judecării, aceasta nu poate echivala, în niciun caz, cu neconstituționalitatea textului de lege criticat, ci constituie o problemă de competența instanțelor de judecată.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (5) din Legea nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare, excepție ridicată din oficiu de Judecătoria Focșani în Dosarul nr. 7.307/231/2006 (nr. în format vechi 10.650/C/2006).

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 296

din 23 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300

din Codul de procedură penală, art. 215 alin. 5 raportat la art. 146 din Codul penal, art. 13 alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 80—88 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300 din Codul de procedură penală, art. 215 alin. 5 raportat la art. 146 din Codul penal, art. 13 alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 80—88 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, excepție ridicată de Maria I. Schutz, Corneliu C. Popa, Mihai I. Ciobanu și Ion M. Dascălu în Dosarul nr. 5.813/111/2007 al Tribunalului Bihor — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

La dosar, autorul excepției Maria Schutz, prin apărător, a transmis concluzii scrise.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca nefondată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 5.813/111/2007, **Tribunalul Bihor — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 300 din Codul de procedură penală, art. 215 alin. 5 raportat la art. 146 din Codul penal, art. 13 alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 80—88 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară**, excepție ridicată de Maria I. Schutz, Corneliu C. Popa, Mihai I. Ciobanu și Ion M. Dascălu în dosarul de mai sus.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile art. 215 alin. 5 raportate la art. 146 din Codul penal încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (3), art. 23 alin. (11) și (12), art. 73 alin. (3) lit. h) și art. 11 și art. 20 raportate la art. 6 și art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece condiționarea incriminării de cuantumul unui prejudiciu eventual pune în mare pericol însuși dreptul la un proces echitabil, având în vedere că atât existența prejudiciului, cât și cuantumul acestuia sunt chestiuni care nu pot fi stabilite decât printr-o hotărâre judecătorească definitivă, inculpatul aflându-se pe tot parcursul procesului penal sub protecția prezumției de nevinovăție.

Referitor la prevederile art. 13 alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, precum și la cele ale art. 80—88

din Legea nr. 304/2004, autorii excepției susțin că aduc atingere dispozițiilor art. 16, art. 21, art. 124 alin. (2), art. 137 alin. (2) și art. 20 din Constituție, precum și dispozițiilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece conferă Direcției Naționale Anticorupție o competență derogatorie de la dreptul comun, prin aceea că funcționează paralel cu parchetele obișnuite și nu sunt organizate pe lângă instanțe judecătorești. O asemenea divizare între organele de anchetă nu are cum să nu vizeze și drepturile fundamentale ale persoanei cercetate, pentru că orice dispoziție procesuală care conține norme relative la competența organelor de urmărire penală este o normă care are ca obiectiv și protejarea drepturilor fundamentale ale persoanei. Astfel, în pofida faptului că Direcția Națională Anticorupție are o competență materială limitată, procurorul, în absența unei cenzuri din partea instanței de judecată, poate să își aroge singur competența de a ancheta o faptă, deoarece, în faza de urmărire penală, el este suveran în estimarea valorii prejudiciului produs.

De asemenea, textul este neconstituțional întrucât conduce la o situație de inegalitate în fața legii din cauza faptului că legiuitorul a stabilit limita competențelor materiale ale direcției prin raportare la euro, nu la moneda națională. În aceste condiții, competența poate varia în funcție de fluctuațiile cursului de schimb leu și euro, iar anumite fapte identice să intre sau nu în competența organului specializat. În acest fel se instituie o diferență de tratament, fără nicio bază rațională, fapt care este contrar și dispozițiilor art. 137 alin. (2) din Constituție.

Cât privește dispozițiile art. 300 din Codul de procedură penală, se susține că acestea contravin prevederilor constituționale ale art. 21, art. 24 și art. 20 raportat la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece nu permite instanței de judecată, investită cu plenitudine de jurisdicție, să corecteze ulterior neregulile strecurate în prima fază a procesului. Prin urmare, prevederile art. 300 din Codul de procedură penală sunt constituționale doar în măsura în care sunt interpretate astfel încât să permită judecătorului să cenzureze nu doar regularitatea actului de sesizare, ci și regularitatea urmăririi penale în ansamblul său.

Tribunalul Bihor — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este nefondată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este nefondată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 300 din Codul de procedură penală cu denumirea marginală *Verificarea sesizării instanței*, art. 215 alin. 5 cu denumirea marginală *Înșelăciunea* raportat la art. 146 cu denumirea marginală *Consecințe deosebit de grave* din Codul

penal, art. 13 alin. (12) cu denumirea marginală *Competența Direcției Naționale Anticorupție* din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 80—88 referitoare la *Direcția Națională Anticorupție* din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, care au următorul conținut:

— Art. 300 din Codul de procedură penală: *„Instanța este datoare să verifice din oficiu, la prima înfățișare, regularitatea actului de sesizare.*

În cazul când se constată că sesizarea nu este făcută potrivit legii, iar neregularitatea nu poate fi înlăturată de îndată și nici prin acordarea unui termen în acest scop, dosarul se restituie organului care a întocmit actul de sesizare, în vederea refacerii acestuia.”;

— Art. 215 alin. 5 din Codul penal: *„Înșelăciunea care a avut consecințe deosebit de grave se pedepsește cu închisoare de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.”;*

— Art. 146 din Codul penal: *„Prin consecințe deosebit de grave se înțelege o pagubă materială mai mare de 200.000 lei sau o perturbare deosebit de gravă a activității, cauzată unei autorități publice sau oricăreia dintre unitățile la care se referă art. 145 ori altei persoane juridice sau fizice.”;*

— Art. 13 alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002: *„Direcția Națională Anticorupție este competentă să efectueze urmărirea penală, dacă s-a cauzat o pagubă materială mai mare decât echivalentul în lei a 1.000.000 euro, în cazul infracțiunilor prevăzute la art. 215 alin. 1, 2, 3, și 5, art. 246, 247, 248 și 248¹ din Codul penal, al infracțiunilor prevăzute la art. 175, 177 și 178—181 din Legea nr. 141/1997 privind Codul vamal al României, cu modificările și completările ulterioare, și în Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale.”*

Art. 80—88 din Legea nr. 304/2004 reglementează cu privire la Direcția Națională Anticorupție ca organ specializat în combaterea infracțiunilor de corupție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 1.128 din 10 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 679 din 9 octombrie 2009, a respins ca nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 5 și art. 146 din Codul penal, statuând că art. 146 din Codul penal cuprinde o normă cu caracter explicativ prin care se lămurește înțelesul expresiei „consecințe deosebit de grave”. Această reglementare este necesară cu atât mai mult cu cât legiuitorul a prevăzut consecințele deosebit de grave ca element circumstanțial în conținutul agravant al mai multor infracțiuni.

Totodată, Curtea a constatat că este neîntemeiată și critica referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Constituție, deoarece aplicarea cerinței procesului echitabil se impune numai în legătură cu procedura de desfășurare a procesului, iar nu și în ceea ce privește cadrul juridic sancționator al faptelor, adică în materia dreptului substanțial. Nici din cuprinsul art. 21 alin. (3) din Constituție și nici din cel al art. 6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau al jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului nu se poate desprinde concluzia că aplicarea cerinței procesului echitabil ar trebui să excedeze necesității asigurării garanțiilor procesuale, spre a se intra în materii din câmpul dreptului substanțial.

Cu privire la critica de neconstituționalitate referitoare la încălcarea prevederilor art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, Curtea a constatat că aceasta este neîntemeiată, deoarece infracțiunea de înșelăciune este reglementată în Codul penal, lege organică în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Referitor la critica de neconstituționalitate privind previzibilitatea și accesibilitatea norme penale și la încălcarea principiului legalității incriminării, Curtea a reținut că dispozițiile de lege criticate nu contravin normelor constituționale și nici celor ale art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ci, dimpotrivă, prin explicarea conținutului noțiunii „consecințe deosebit de grave” în art. 146 din Codul penal se asigură caracterul de previzibilitate și accesibilitate al norme juridice penale.

De asemenea, prin Decizia nr. 647 din 28 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 569 din 20 august 2007, Curtea Constituțională a respins ca nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (1²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, reținând că instituirea valorii pagubei cauzate prin infracțiunea săvârșită ca drept criteriu pentru stabilirea competenței Direcției Naționale Anticorupție de a efectua urmărirea penală dă expresie cerinței restrângerii competenței organismului specializat în combaterea corupției la cazurile de mare corupție, definite prin calitatea făptuitorului și prin valoarea prejudiciilor. Necesitatea realizării acestei cerințe este de altfel subliniată chiar în cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 7 octombrie 2005, care a introdus textul de lege criticat în prezenta cauză. Contrar susținerilor autorului excepției, reglementarea unui astfel de criteriu nu are drept consecință stabilirea aleatorie sau subiectivă a competenței Direcției Naționale Anticorupție, ci, dimpotrivă, crearea posibilității ca această competență să poată fi riguros determinată. Așa fiind, textul de lege criticat nu aduce nicio atingere principiului unicității, imparțialității și egalității justiției.

Faptul că în reglementarea criteriului valorii materiale a pagubei cauzate se face trimitere la moneda euro vizează același obiectiv, respectiv asigurarea rigurozității și a continuității în soluționarea cauzelor penale, având în vedere fluctuațiile monedei naționale, și nu încalcă prevederile constituționale potrivit cărora moneda națională a României este leul. De altfel, textul de lege criticat folosește sintagma „echivalentul în lei a 1.000.000 euro” în deplină concordanță cu prevederile art. 137 alin. (2) din Legea fundamentală.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300 din Codul de procedură penală, art. 215 alin. 5 raportat la art. 146 din Codul penal, art. 13 alin. (1²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 80—88 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, excepție ridicată de Maria I. Schutz, Corneliu C. Popa, Mihai I. Ciobanu și Ion M. Dascălu în Dosarul nr. 5.813/111/2007 al Tribunalului Bihor — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față, inclusiv pentru excepția ce vizează dispozițiile art. 80—88 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară.

Cât privește critica art. 300 din Codul de procedură penală, Curtea constată că aceasta s-a fundamentat pe aspecte ce izvorăsc din modul de interpretare și de aplicare a legii. Or, potrivit prevederilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta se pronunță fără a putea completa prevederile supuse controlului în sensul unei interpretări subiective, singulare și aprioric enunțate. De altfel, potrivit art. 126 alin. (3) din Constituție, competența de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii revine Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Dincolo de aceste argumente, Curtea mai constată că susținerile autorului sunt nefondate, deoarece, dimpotrivă, judecătorul, în calitate de suveran al fazei de judecată, poate să corecteze nereguli procedurale ale primei faze a procesului penal. Astfel, faza de urmărire penală și faza de judecată sunt etape procesuale distinct guvernate de reguli procedurale specifice care se circumscriu scopului fiecăreia. Dacă urmărirea penală are ca obiect strângerea probelor necesare cu privire la existența unei infracțiuni, la identificarea făptuitorilor și la stabilirea răspunderii acestora **în vederea fundamentării necesității trimiterii/netrimiterii în judecată**, faza de cercetare judecătorească, după cum sugerează și denumirea, are drept scop **fundamentarea condamnării/achitării**, anticipată de administrarea probelor necesare rezolvării cauzei penale (prin readministrarea probelor din prima fază și administrarea altora noi). Or, momentul procesual al verificării actului de sesizare reprezintă doar o parte din evantaiul celorlalte aspecte ce vor fi supuse cenzurii judecătorului, în așa fel încât, așa cum susține autorul, la finalul anchetei judecătorești să fie înlăturate orice neregularități strecurate în faza de urmărire penală. Prin urmare, cu prilejul verificării sesizării instanței, judecătorul cenzurează regularitatea actului de sesizare (a rechizitoriului), veghind ca acesta să îndeplinească condițiile impuse de art. 263 și art. 264 din Codul de procedură penală, celelalte aspecte ce țin de fondul cauzei putând fi cenzurate pe parcursul cercetării judecătorești. Prin urmare, nu poate fi primită critica potrivit căreia dispozițiile art. 300 din Codul de procedură penală contravin dreptului la apărare și la un proces echitabil.

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 299

din 23 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (1) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (1) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism, excepție ridicată de Genică Boerică în Dosarul nr. 5.247/63/2008 al Tribunalului Dolj — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea nr. 123 din 25 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 5.247/63/2008, **Tribunalul Dolj — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (1) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism.** Excepția a fost ridicată de Genică Boerică cu ocazia soluționării unei cauze penale privind trimiterea în judecată pentru săvârșirea, printre altele, a infracțiunii de spălare a banilor.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 23 alin. (1) din Legea nr. 656/2002 încalcă dreptul de a nu fi judecat sau pedepsit de două ori, întrucât, pentru persoana considerată vinovată de săvârșirea infracțiunii din care provin bunurile ce constituie obiect material al infracțiunii de spălare de bani, aceeași faptă de însușire/deținere a bunurilor provenite din infracțiune este urmărită de două ori, atât în temeiul prevederilor legale ce reglementează infracțiunea inițială, cât și în baza celor ce reglementează infracțiunea de spălare de bani.

Tribunalul Dolj — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 23 alin. (1) din Legea nr. 656/2002 sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 23 alin. (1) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 904 din 12 decembrie 2002, având următorul cuprins: „*Constituie infracțiunea de spălare a banilor și se pedepsește cu închisoare de la 3 la 12 ani:*

a) *schimbarea sau transferul de bunuri, cunoscând că provin din săvârșirea de infracțiuni, în scopul ascunderii sau al disimulării originii ilicite a acestor bunuri sau în scopul de a ajuta persoana care a săvârșit infracțiunea din care provin bunurile să se sustragă de la urmărire, judecată sau executarea pedepsei;*

b) *ascunderea sau disimularea adevăratei naturi a provenienței, a situării, a dispoziției, a circulației sau a proprietății bunurilor ori a drepturilor asupra acestora, cunoscând că bunurile provin din săvârșirea de infracțiuni;*

c) *dobândirea, deținerea sau folosirea de bunuri, cunoscând că acestea provin din săvârșirea de infracțiuni.*”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 11 alin. (2) cu privire la dreptul internațional și dreptul intern și ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului raportate la prevederile art. 4 paragraful 1 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit cărora nimeni nu poate fi urmărit sau pedepsit penal de către jurisdicțiile aceluiași stat pentru săvârșirea infracțiunii pentru care a fost deja achitat sau condamnat printr-o hotărâre definitivă conform legii și procedurii penale ale acestui stat.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că nu poate fi reținută critica potrivit căreia art. 23 alin. (1) din Legea nr. 656/2002 ar aduce atingere prevederilor art. 4 paragraful 1 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră principiul *non bis in idem*, întrucât, pentru ca acest principiu de drept procesual penal să își găsească aplicare, persoana în cauză trebuie să fi suferit o condamnare, să fi fost achitată sau să se fi dispus încetarea urmăririi penale pentru fapta cu privire la care este din nou urmărită sau judecată. În situația concursului de infracțiuni, însă, infractorului i se aplică o pedeapsă principală, fără ca prin aceasta să fie încălcate în vreun fel dispozițiile art. 4 paragraful 1 din Protocolul nr. 7 la Convenție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (1) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism, excepție ridicată de Genică Boerică în Dosarul nr. 5.247/63/2008 al Tribunalului Dolj — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 314

din 23 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) raportat la art. 8 lit. d) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) raportat la art. 8 lit. d) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism, excepție ridicată de Societatea Comercială „D&D Jumbo Company” — S.R.L. în Dosarul nr. 5.440/325/2008 al Judecătoria Sânnicolau Mare.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 10 iulie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 5.440/325/2008, **Judecătoria Sânnicolau Mare a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (1) raportat la art. 8 lit. d) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism**, excepție ridicată de Societatea Comercială „D&D Jumbo Company” — S.R.L. în dosarul de mai sus.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă

dispozițiile constituționale ale art. 15 alin. (2), art. 20, 21 și 41, deoarece, pentru o persoană juridică cu 2 angajați și care are ca obiect principal de activitate „bar și alte activități de servire a băuturilor”, sancțiunea aplicabilă este exorbitantă. Textele legale criticate îngreșesc libertatea economică în desfășurarea unei activități economice garantate de Legea fundamentală.

Judecătoria Sânnicolau Mare opinează că excepția este nefondată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 14 alin. (1) raportat la art. 8 lit. d) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 904 din 12 decembrie 2002, care au următorul conținut:

— Art. 14 alin. (1): „*Persoanele juridice prevăzute la art. 8 vor desemna una sau mai multe persoane care au responsabilități în aplicarea prezentei legi, ale căror nume vor fi*

comunicate Oficiului, împreună cu natura și cu limitele responsabilităților menționate.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției a criticat art. 14 alin. (1) prin corelare cu art. 8 lit. d) din Legea nr. 656/2002. Acest din urmă articol avea la data sancționării contravenționale a acestuia următorul conținut: „Intră sub incidența prezentei legi: [...]

d) agenții economici care desfășoară activități de jocuri de noroc, amanet, vânzări cumpărări de obiecte de artă, metale și pietre prețioase, dealeri, turism, prestări de servicii și orice alte activități similare care implică punerea în circulație a valorilor.”

Așa fiind, Curtea constată că prezenta excepție a fost generată de împrejurarea că societatea comercială în cauză avea amplasate în incinta barului niște aparate electronice cu jetoane, fapt care, în litera legii, reprezenta activitate de jocuri de noroc și atrăgea obligația prevăzută de art. 14 alin. (1) din Legea nr. 656/2002.

De asemenea, Curtea mai constată următoarele:

Prin art. 1 pct. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 333 din 30 aprilie 2008, dispozițiile art. 8 din Legea nr. 656/2002, la care face trimitere textul criticat, au fost modificate și au în prezent următorul conținut:

„Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 904 din 12 decembrie 2002, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează: [...]

11. Articolul 8 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 8. — Intră sub incidența prezentei legi următoarele persoane fizice sau juridice:

a) instituțiile de credit și sucursalele din România ale instituțiilor de credit străine;

b) instituțiile financiare, precum și sucursalele din România ale instituțiilor financiare străine;

c) administratorii de fonduri de pensii private, în nume propriu și pentru fondurile de pensii private pe care le administrează, agenții de marketing autorizați/avizați în sistemul pensiilor private;

d) cazinourile;

e) auditorii, persoanele fizice și juridice care acordă consultanță fiscală sau contabilă;

f) notarii publici, avocații și alte persoane care exercită profesii juridice liberale, în cazul în care acordă asistență în întocmirea sau perfectarea de operațiuni pentru clienții lor privind cumpărarea ori vânzarea de bunuri imobile, acțiuni sau părți sociale ori elemente ale fondului de comerț, administrarea instrumentelor financiare sau a altor bunuri ale clienților, constituirea sau administrarea de conturi bancare, de economii

ori de instrumente financiare, organizarea procesului de subscriere a aporturilor necesare constituirii, funcționării sau administrării unei societăți comerciale, constituirea, administrarea ori conducerea societăților comerciale, organismelor de plasament colectiv în valori mobiliare sau a altor structuri similare ori desfășurarea, potrivit legii, a altor activități fiduciare, precum și în cazul în care își reprezintă clienții în orice operațiune cu caracter financiar ori vizând bunuri imobile;

g) furnizorii de servicii privind societăți comerciale sau alte entități, alții decât cei prevăzuți la lit. e) sau f);

h) persoanele cu atribuții în procesul de privatizare;

i) agenții imobiliari;

j) asociațiile și fundațiile;

k) alte persoane fizice sau juridice care comercializează bunuri și/sau servicii, numai în măsura în care acestea au la bază operațiuni cu sume în numerar, în lei sau în valută, a căror limită minimă reprezintă echivalentul în lei a 15.000 euro, indiferent dacă tranzacția se execută printr-o singură operațiune sau prin mai multe operațiuni ce par a avea o legătură între ele.”

Comparând cele două redactări, se observă că soluția legislativă anterioară nu se mai regăsește în cea nouă, motiv pentru care, din această perspectivă, Curtea constată că nemulțumirea autorului nu își mai găsește vreo finalitate.

În plus, Curtea mai constată că asupra dispozițiilor art. 14 alin. (1) din Legea nr. 656/2002 s-a mai pronunțat din perspectiva unor critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 464 din 17 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 390 din 8 iunie 2007, Curtea Constituțională a respins ca nefondată excepția de neconstituționalitate ridicată, statuând că în vederea realizării scopului Legii nr. 656/2002, care constă în prevenirea și combaterea spălării banilor, precum și a finanțării actelor de terorism, legiuitorul a prevăzut în cuprinsul acesteia o serie de obligații ce revin persoanelor care intră sub incidența sa, expres prevăzute la art. 8 din lege. Una dintre aceste obligații este cea reglementată de art. 14 alin. (1) din același act normativ și constă în desemnarea uneia sau mai multor persoane care au responsabilități în aplicarea Legii nr. 656/2002, ale căror nume vor fi comunicate Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, împreună cu natura și cu limitele responsabilităților menționate. Instituirea acestei obligații s-a realizat în scopul protejării unui interes general, și anume prevenirea și combaterea spălării banilor, și nu aduce atingere cu nimic prevederilor constituționale referitoare la statul român ca stat de drept, principiului separației puterilor și nici principiilor economiei de piață.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) raportat la art. 8 lit. d) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism, excepție ridicată de Societatea Comercială „D&D Jumbo Company” — S.R.L. în Dosarul nr. 5.440/325/2008 al Judecătoriei Sânnicolau Mare.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 352

din 25 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 241/2005
pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale

Acsinte Gaspar — președinte
 Aspazia Cojocaru — judecător
 Nicolae Cochinescu — judecător
 Petre Lăzăroiu — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Augustin Zegrean — judecător
 Iuliana Nedelcu — procuror
 Marieta Safta — magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Liviu Emil Bălăoi în Dosarul nr. 3.072/233/2008 al Judecătoriei Galați.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă că partea Agenția Națională de Administrare Fiscală a depus la dosarul cauzei concluzii scrise, prin care solicită respingerea excepției ca nefondată.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că textul de lege criticat nu încalcă prevederile constituționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 17 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.072/233/2008, **Judecătoria Galați a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale**, excepție ridicată de Liviu Emil Bălăoi.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că „este evident că un cetățean — contribuabil care refuză să prezinte la control documentele solicitate, o dată sau chiar de două ori, este privilegiat față de alt contribuabil care refuză același lucru de trei ori. Se creează unele privilegii nejustificate cât timp și unii și alții au o atitudine de sfidare a legii, de refuz al controlului autorității și chiar de nesupunere civică”.

Judecătoria Galați consideră că excepția de neconstituționalitate invocată în cauză este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 4 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 27 iulie 2005, cu următorul cuprins: „*Art. 4. — Constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă refuzul nejustificat al unei persoane de a prezenta organelor competente, după ce a fost somată de 3 ori, documentele legale și bunurile din patrimoniu, în scopul împiedicării verificărilor financiare, fiscale sau vamale.*”

Aceste texte de lege sunt raportate la prevederile constituționale ale art. 16 — *Egalitatea în drepturi*.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată următoarele:

Dispozițiile legale criticate constituie o expresie a prevederilor art. 23 alin. (12) din Constituție, potrivit cărora „*Nicio pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii*”, precum și a celor ale art. 73 alin. (3) lit. h), care reglementează competența legiuitorului de a reglementa infracțiunile, pedepsele și regimul executării acestora. În temeiul dispozițiilor constituționale menționate, legiuitorul este liber să aprecieze atât pericolul social în funcție de care urmează să stabilească natura juridică a faptei incriminate, cât și condițiile răspunderii juridice pentru acea faptă. Nu se aduce atingere prin aceasta principiului egalității în drepturi, care, așa cum a statuat în mod constant Curtea Constituțională în jurisprudența sa, nu are semnificația uniformității, reglementarea unui regim sancționator în funcție de comportamentul făptuitorului fiind expresia acestui principiu constituțional, care impune ca la aceleași situații juridice să se aplice același regim, iar la situații juridice diferite tratamentul juridic să fie diferit.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Liviu Emil Bălăoi în Dosarul nr. 3.072/233/2008 al Judecătoriei Galați.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 martie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent-șef,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 368

din 25 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. în dosarele nr. 8.126/299/2009, nr. 13.146/299/2009, nr. 19.161/299/2009, nr. 19.160/299/2009, nr. 19.154/299/2009, nr. 4.542/299/2009, nr. 26.155/299/2009, nr. 19.152/299/2009, nr. 9.233/299/2009, nr. 13.590/299/2009, nr. 13.586/299/2009, nr. 17.380/299/2009, nr. 6.613/299/2009, nr. 8.335/299/2009, nr. 20.286/299/2009 și nr. 5.507/299/2009 ale Judecătoriei Sectorului 1 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 8.304—8.314D/2009, nr. 8.689D/2009, nr. 8.895D/2009 și nr. 8.897—nr. 8.899D/2009, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că sunt îndeplinite condițiile legale pentru conexare.

Curtea, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 8.897—nr. 8.899D/2009, nr. 8.895D/2009, nr. 8.689D/2009 și nr. 8.305—8.314D/2009 la Dosarul nr. 8.304D/2009, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca

neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 13 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 13.146/299/2009, încheierile din 15 octombrie 2009, pronunțate în dosarele nr. 6.613/299/2009, nr. 8.335/299/2009, nr. 20.286/299/2009 și nr. 5.507/299/2009, încheierile din 21 octombrie 2009, pronunțate în dosarele nr. 8.126/299/2009, nr. 19.161/299/2009, nr. 19.160/299/2009, nr. 19.154/299/2009, nr. 4.542/299/2009, nr. 26.155/299/2009, nr. 19.152/299/2009, nr. 9.233/299/2009, nr. 13.590/299/2009, nr. 13.586/299/2009 și Încheierea din 6 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 17.380/299/2009, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile criticate, în lipsa reglementării suspendării de drept a executării silite contestate, precum și prin stabilirea unei obligații ce constă în plata unei cauțiuni, ca o condiție prealabilă pentru suspendarea executării, încalcă accesul liber la justiție al părții interesate.

De asemenea, posibilitatea ca instanța de judecată să respingă cererea de suspendare are semnificația unei restrângeri a exercițiului dreptului de acces liber la justiție, fără a exista vreuna dintre condițiile prevăzute de art. 53 din Legea fundamentală.

Judecătoria Sectorului 1 București arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 403 alin. (1) din Codul de procedură civilă, cu următorul conținut:

— Art. 403 alin. (1): „*Până la soluționarea contestației la executare sau a altei cereri privind executarea silită, instanța competentă poate suspenda executarea, dacă se depune o cauțiune în cuantumul fixat de instanță, în afară de cazul în care legea dispune altfel.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți,

precum și a dispozițiilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 540 din 7 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 558 din 15 august 2007, a statuat că, întrucât plata cauțiunii nu constituie o condiție de admisibilitate a contestației la executare, ci exclusiv pentru a putea solicita suspendarea provizorie a executării silită, instituirea acestei obligații nu poate fi calificată ca o modalitate de a împiedica accesul liber la justiție. De asemenea, prin Decizia nr. 365 din 17 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 346 din 22 mai 2007, Curtea a statuat că textul de lege criticat nu contravine prevederilor art. 21 din Constituție. Sub acest aspect, procedura contestației la executare asigură garanții suficiente de ocrotire a accesului liber la justiție tuturor părților implicate în proces, prin însuși faptul că le oferă posibilitatea de a contesta executarea și de a solicita suspendarea acesteia.

Întrucât nu au apărut împrejurări noi care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie, soluția adoptată în precedent, precum și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. în dosarele nr. 8.126/299/2009, nr. 13.146/299/2009, nr. 19.161/299/2009, nr. 19.160/299/2009, nr. 19.154/299/2009, nr. 4.542/299/2009, nr. 26.155/299/2009, nr. 19.152/299/2009, nr. 9.233/299/2009, nr. 13.590/299/2009, nr. 13.586/299/2009, nr. 17.380/299/2009, nr. 6.613/299/2009, nr. 8.335/299/2009, nr. 20.286/299/2009 și nr. 5.507/299/2009 ale Judecătoriei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 martie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPARIU

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

